

Arrest

nr. 63 475 van 20 juni 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Syrische nationaliteit te zijn, op 24 maart 2011 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 4 januari 2011 van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard en van de beslissing van 23 februari 2011 houdende het bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 april 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 mei 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. VERRELST, die *loco* advocaat K. VERSTREPEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. DECORDIER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 9 april 2009 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort Vreemdelingenwet). Deze aanvraag werd aangevuld en geactualiseerd op 16 november 2009 en 19 november 2009.

Op 10 september 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard. Deze beslissing wordt hem betekend samen met een bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 27 december 2010 trekt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing van 10 september 2010 in.

Op 4 januari 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris opnieuw een beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard. Deze beslissing wordt hem op 23 februari 2011 samen met een bevel om het grondgebied te verlaten ter kennis gebracht. Dit zijn de bestreden beslissingen:

De motivering van de eerste bestreden beslissing met name de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard, luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 07.04.2009 werd ingediend en op 16.11.2009 en op 19.11.2009 werd geactualiseerd door:

G., A. (R.R.: 000)

nationaliteit: Syrië(Syrisch-Arabische Rep.)

geboren te (...)

adres: (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk is doch ongegrond.

Redenen:

Volledigheidshalve dient opgemerkt te worden dat de aanvraag dd. 07.04.2009 ontvankelijk wordt verklaard omwille van het feit dat de aanvraag werd geactualiseerd tijdens de periode van 15.09.2009 tot 15.12.2009, zoals voorzien in de vernietigde instructies van 19.07.2009. Het element dat wordt aangehaald in de ontvankelijkheid, namelijk de vermeende schending van artikel 8 EVRM, wordt dan ook niet aanvaard als zijnde buitengewone omstandigheid en heeft tevens niet geleid tot de ontvankelijkheid van de aanvraag.

Betrokkene haalt aan dat hij geregulariseerd wil worden op basis van de instructies van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van art. 9bis van de vreemdelingenwet. Zoals algemeen bekend, werden deze instructies door de Raad van State vernietigd op 11 december 2009. Zoals eveneens algemeen bekend, heeft de Staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid, de heer Melchior Wathelet, zich geëngageerd om binnen zijn discretionaire bevoegdheid de criteria voor regularisatie zoals beschreven in eerder vernoemde instructie, te blijven toepassen.

Betrokkene beroept zich - door middel van het typeformulier - op het criterium 2.8B van de vernietigde instructie van 19.07.2009. Niettegenstaande het feit dat betrokkene een belofte van tewerkstelling bij E. H. SPRL dd. 01.07.2008 en een arbeidsbelofte bij H.C. BVBA dd. 22.06.2008 en een arbeidsovereenkomst bij H.C. BVBA voorlegt, hebben wij - na een grondige studie van het administratief dossier – moeten vaststellen dat betrokkene niet kan aantonen dat hij ononderbroken in België verblijft en dit sinds 31.03.2007.

Betrokkene verklaart zelf tijdens zijn asielaanvraag dd. 15.10.2007 dat hij pas in België aankwam op 14.10.2007, een bewering die gestaafd wordt door zijn asielprocedure die van start ging op 15.10.2007.

Betrokkene legt twee getuigenverklaringen voor dewelke stellen dat hij hier al sinds 2006 zou zijn, als ook twee huurcontracten dd. 28.03.2006 en 21.05.2008 om zijn ononderbroken verblijf sinds 31.03.2007 te staven. Gelet op het gesolliciteerd karakter van dergelijke getuigenverklaringen en het gemak waarmee huurcontracten opgesteld kunnen worden louter om verblijf aan te tonen, dient benadrukt te worden dat de eigen verklaringen meer doorwegen dan voornoemde stukken.

Dit houdt dus in dat hij geen aanspraak kan maken op het criterium 2.8B daar zijn ononderbroken verblijf sinds 31.03.2007 niet vaststaat. Bijgevolg voldoet betrokkene niet aan alle vooropgestelde voorwaarden om in aanmerking te komen voor regularisatie op basis van 2.8B.

Het feit dat verzoeker goed geïntegreerd zou zijn in de Belgische samenleving, hiervoor buitengewone inspanningen zou hebben geleverd en op duurzame wijze lokaal verankerd zou zijn, wat wordt gestaafd met getuigenverklaringen; Nederlandse taallessen heeft gevolgd, wat gestaafd wordt door een deelcertificaat dd. 17.03.2009, een bewijs van inschrijving en een attest dd. 11.09.2008; op economisch vlak geïntegreerd is en ten bewijze hiervan een belofte van tewerkstelling en een arbeidsovereenkomst voor de firma H. C. BVBA en een belofte van tewerkstelling bij E.H. SPRL voorlegt en huurcontracten aan het dossier toevoegt, doet niets af aan de voorwaarden die gesteld worden met betrekking tot de instructies dd. 19.07.2009.

Voor de prangende humanitaire situaties zoals opgesomd in de punten 2.1 tot en met 2.7 van de instructie komt betrokkene niet in aanmerking. Hij is immers geen ouder van een Belgisch of EU-kind,

geen familielid van een EU-burger, had geen onbeperkt verblijf in België als minderjarige, heeft geen echtgenote met een verschillende nationaliteit en hij geniet niet van een Belgisch (invaliditeits)pensioen. Betrokkene komt niet in aanmerking voor punt 2.7 van de vernietigde instructies van 19.07.2009 daar hij geen schoolgaand kind heeft op 01.09.2007.

Wat betreft het aangehaalde element dat betrokkene geen enig gevaar vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid van het land, dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

Betrokkene wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Zijn asielaanvraag, ingediend dd. 15.10.2007, werd afgesloten op 22.04.2008 met een beslissing 'weigering vluchtelingenstatus en weigering subsidiaire bescherming' door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen'. De duur van de procedure - namelijk iets meer dan zes maanden - was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden."

De motivering van de tweede bestreden beslissing, met name het bevel om het grondgebied te verlaten van 23 februari 2011 luidt als volgt:

"REDEN VAN DE BESLISSING:

• De betrokkene verblijft langer in het Rijk dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of slaagt er niet in het bewijs te leveren dat hij deze termijn niet overschreden heeft. (art. 7, alinea 1,2° van de Wet van 15 december 1980).

o Betrokkene werd niet als vluchteling erkend bij beslissing tot weigering van de erkenning door de Raad voor Vreemdelingen betwistingen op datum van 22/04/2008

o Betrokkene maakte reeds het voorwerp uit van een BGV d.d. 03/06/2008. Hij heeft echter geen gevolg gegeven aan dit bevel en verblijft nog steeds illegaal in het land."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van de motiveringsplicht vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en van de zorgvuldigheidsplicht.

Verzoeker zet zijn middel als volgt uiteen:

"Uit de aangehaalde wetteksten blijkt dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. De motivering moet tevens afdoende zijn.

Het begrip 'afdoende' impliceert dat de opgelegde motivering in feite en in rechte evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere bestuurshandeling moet worden gedragen door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar moeten zijn, en die daarom, naar aanleiding van het wettigheidscontroletoezicht, moeten kunnen worden gecontroleerd.

Verder wordt algemeen aanvaard dat de materiële motiveringsplicht uit ten minste drie onderdelen bestaat : de motieven moeten kenbaar zijn, feitelijk juist zijn en ten slotte draagkrachtig zijn, d.i. de beslissing effectief rechtens kunnen dragen en verantwoorden.

Verzoeker riep bij het indienen van het verzoek tot verblijfsmachtiging onder andere punt 2.8B van de instructies van 19/07/2010 in.

Verzoeker legde hiertoe een arbeidsovereenkomst voor van H.C.A. BVBA die volledig aan de door tegenpartij gestelde voorwaarden voldoet. Ook de duurzame lokale verankering werd door verzoeker aangetoond.

Tegenpartij meent echter dat verzoeker niet kan aantonen dat hij sinds 31 maart 2007 op ononderbroken wijze in België verblijft. Tegenpartij baseert zich hiervoor op het feit dat verzoeker op 15 oktober 2007 asiel vroeg en hierbij verklaarde aangekomen te zijn in België op 14 oktober 2007.

Deze verklaring is niet correct. Verzoeker verklaarde dit omdat hij ervan uitging dat zijn asiel aanvraag niet behandeld zou worden als hij de Belgische autoriteiten er attent op zou maken dat hij reeds sinds 2006 in België verblijft.

Tegenpartij stelt vervolgens dat verzoeker geen voldoende bewijs kan voorleggen dat hij wel aanwezig was in België voor 31 maart 2007:

"Betrokkene legt twee getuigenverklaringen voor dewelke stellen dat hij hier al sinds 2006 zou zijn, als ook 2 huurcontracten dd. 28.03.2006 en 21.05.2008 om zijn ononderbroken verblijf sinds 31.03.2007 te staven. Gelet op het gesolliciteerd karakter van dergelijke getuigenverklaringen en het gemak waarmee huurcontracten opgesteld kunnen worden louter om verblijf aan te tonen, dient benadrukt te worden dat de eigen verklaringen meer doorwegen dan voornoemde stukken.

Dit houdt dus in dat hij geen aanspraak kan maken op het criterium 2.8B daar zijn ononderbroken verblijf sinds 31.03.2007 niet vaststaat. Bijgevolg voldoet betrokkene niet aan alle vooropgestelde voorwaarden om in aanmerking te komen voor regularisatie op basis van 2.8B".

Het logisch is dat de getuigenverklaringen werden opgesteld na 31 maart 2007 en dat ze een gesolliciteerd karakter hebben. Het is immers naar aanleiding van de instructie van 19 juli 2009 dat verzoeker aan vrienden en kennissen, die op de hoogte waren van het feit dat hij sinds 2006 in België verblijft, vroeg de verklaring op te stellen. Het gaat om de inhoud van de verklaringen, niet over wanneer zij opgesteld werden.

Bovendien is het algemeen geweten dat verwerende partij vrij is om te bewijswaarde van de aangebrachte stukken en documenten te beoordelen, op voorwaarde dat de bewijskracht ervan niet wordt miskend.

Verwerende partij motiveert niet waarom er aan de getuigenverklaringen geen geloof kan worden gehecht en aan de verklaring van verzoeker wel.

Bovendien beschikt verzoeker over een huurovereenkomst dd. 28.03.2006. Verwerende partij motiveert niet waarom zij er zonder enige concrete aanwijzing vanuit gaat dat de huurovereenkomst van verzoeker vals zou zijn.

"Het gemak waarmee huurcontracten opgesteld kunnen worden louter om verblijf aan te tonen" is geen afdoende motivering waarom verwerende partij ervan uitgaat dat net het huurcontract van verzoeker retroactief zou opgesteld zijn om verblijf aan te tonen.

Verwerende partij motiveert ook niet om welke reden(en) de verklaring van verzoeker "meer doorweegt" dan de twee andere getuigenverklaringen en de onderhandse huurovereenkomst.

Het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht is niet bereikt omdat verzoeker geen inzicht krijgt in de motieven die tot de bestreden beslissing hebben geleid.

De besteden beslissing werd op gebrekkige wijze gemotiveerd. Dit maakt dat de motiveringsplicht werd geschonden door tegenpartij.

Verwerende partij handelde bovendien onzorgvuldig.

Zorgvuldig handelen impliceert dat de bevoegde overheid de nodige kennis verwerft over alle relevante (feitelijke) gegevens, d.w.z. alle gegevens die de beslissing kunnen beïnvloeden.

Deze feiten moeten zorgvuldig worden vastgesteld en gewaardeerd.

De overheid mag niet zonder meer weigeren ernstig kennis te nemen van en rekening te houden met de gegevens, inlichtingen en bewijzen die de belanghebbende burger haar heeft verstrekt. In casu heeft verwerende partij nagelaten dit te doen.

Om deze redenen wenst de verzoekende partij dan ook de nietigverklaring te bekomen van de aangevochten beslissing.

Het verzoek tot nietigverklaring dient ontvankelijk en gegrond verklaard te worden."

2.2. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker op 7 april 2009 een aanvraag heeft ingediend om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Als redenen ter rechtvaardiging van de aanvraag om machtiging tot verblijf wijst hij op zijn economische integratie en legt een belofte van tewerkstelling voor. Hij wijst tevens op zijn duurzame sociale verankering ten bewijze waarvan hij verschillende stukken voorlegt waaronder het volgen van Nederlandse taallessen en de belofte van tewerkstelling. Hij wijst erop dat er geen sprake is van enig gevaar voor de openbare orde of de nationale veiligheid van het land en evenmin sprake van enige manifeste of opzettelijke fraude in zijn aanvraag. Op 16 november 2009 vult verzoeker zijn aanvraag om machtiging tot verblijf aan en vraagt de toepassing van het criterium "werk en duurzame lokale verankering". Hij verwijst naar de bijgevoegde stukken, met name: een huurovereenkomst, getuigenverklaringen, een arbeidsovereenkomst, een attest Nederlandse les, werkbeloftes en een arbeidsovereenkomst. Op 19 november 2009 vult verzoeker zijn aanvraag om machtiging tot verblijf opnieuw aan en vraagt de toepassing van de inmiddels vernietigde instructies van 19 juli 2009. Op het ingevulde typeformulier kruist verzoeker "werk + duurzame lokale verankering" en "Andere prangende humanitaire situaties" aan. Hij dient de volgende stukken in: identiteitskaart, arbeidsovereenkomst, bewijs Nederlandse les, werkbeloftes, aanbevelingsbrieven, bewijs verblijf in België en bewijs asielprocedure.

Uit een eenvoudige lezing van de motieven in de bestreden beslissing blijkt dat de aanvraag om machtiging tot verblijf ontvankelijk doch ongegrond is verklaard. Verweerder heeft verzoekers aanvraag om machtiging tot verblijf aldus ten gronde onderzocht. Uit de lezing van de motieven in de bestreden beslissing blijkt tevens dat verweerder op alle door verzoeker ingeroepen argumenten is ingegaan. Waar verzoeker in zijn middel stelt dat verweerder geen rekening heeft gehouden met de gegevens, inlichtingen en bewijzen die door hem werden verstrekt, kan verzoeker niet worden gevolgd. Verzoeker zet bovendien niet uiteen met welke gegevens geen rekening zou zijn gehouden. Een schending van de zorgvuldigheidsplicht wordt niet aangetoond.

Tevens stelt de Raad vast dat de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Er wordt immers, met verwijzing naar de toepasselijke wetsbepaling duidelijk gemotiveerd dat de door verzoeker aangevoerde elementen niet kunnen worden aanvaard voor een machtiging tot verblijf. Waar verzoeker betoogt in aanmerking te komen voor een regularisatie op grond van het criterium "*werk + duurzame lokale verankering*" van de vernietigde instructie voldoet hij volgens de motieven in de bestreden beslissing niet aan de voorwaarde van een ononderbroken verblijf in België en dit sinds 31 maart 2007. De duurzame lokale 'verankerings-elementen' doen geen afbreuk aan het gebrek van een ononderbroken verblijf sinds 31 maart 2007. Evenmin komt verzoeker in aanmerking voor de prangende humanitaire situaties opgesomd in de vernietigde instructie. De duur van de asielprocedure was ook niet van aard dat ze als onredelijk lang kan worden beschouwd. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 19 maart 2004, nr. 129.466; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Het begrip 'afdoende' impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt de motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht. Bovendien blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker deze motieven kent nu hij ze betwist. Een schending van de formele motiveringsplicht wordt dan ook niet aangetoond.

Verzoeker stelt dat de bestreden beslissing 'gebrekkig' is gemotiveerd. Hij geeft toe dat zijn verklaring tijdens zijn asielaanvraag, met name dat hij in België was aangekomen op 14 oktober 2007, niet correct was. De getuigenverklaringen opgesteld na 31 maart 2007 hebben uiteraard een gesolliciteerd karakter. Verweerder motiveert echter niet waarom aan de getuigenverklaringen geen geloof kan worden gehecht en aan zijn eigen verklaring wel. Met betrekking tot de huurovereenkomst motiveert verweerder niet waarom de huurovereenkomst vals zou zijn. Evenmin motiveert verweerder om welke redenen de verklaring van verzoeker "*meer doorweegt*" dan de andere getuigenverklaringen en de huurovereenkomst.

Waar verzoeker het niet eens is met de motieven in de bestreden beslissing, wijst de Raad erop dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij de beoordeling van de gegrondheid van de aanvraag beschikt over een zeer ruime appreciatiebevoegdheid. Een ruime discretionaire bevoegdheid betekent echter niet dat verweerder willekeur mag hanteren.

Er moet worden benadrukt dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen als annulatierechter enkel een wettigheidstoezicht op de bestreden beslissing kan uitoefenen (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Memorie van Toelichting, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 94). Dit houdt in dat de Raad in het raam van de uitoefening van zijn wettelijk toezicht niet bevoegd is om zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft

beoordeeld en of zij op grond daarvan niet tot een onredelijk besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr.101.624).

Verweerder oordeelde dat aan de twee getuigenverklaringen geen bewijskracht kon worden verleend aangezien dergelijke getuigenverklaringen een gesolliciteerd karakter vertonen. Met betrekking tot de huurovereenkomst merkt verweerder op dat huurcontracten met gemak kunnen worden opgesteld louter om verblijf aan te tonen. Verweerder oordeelt dat de eigen verklaringen van verzoeker, in het raam van zijn asielaanvraag afgelegd en bijgevolg niet in het raam van een aanvraag om machtiging tot verblijf meer doorwegen dan de thans ingediende stukken die opgemaakt zijn ten behoeve van de aanvraag om machtiging tot verblijf. Het behoort tot de vrije appreciatiebevoegdheid van verweerder om de bewijswaarde van de stukken te evalueren. Het is niet kennelijk onredelijk van verweerder om op basis van de bijgebrachte stukken te concluderen dat deze niet opwegen tegen het door verzoeker zelf afgelegde verklaring, nu de getuigenverklaringen en het huurcontract manifest in tegenspraak zijn met verzoekers eigen verklaring. Het is niet kennelijk onredelijk om verklaringen van vrienden of kennissen die, gelet op hun vorm en bewoordingen, duidelijk op vraag van verzoeker zijn opgesteld niet als bewijskrachtige stukken te aanvaarden. Daarnaast stelt verweerder vast dat verzoeker bij het indienen van zijn asielaanvraag aangaf op 14 oktober 2007 het Rijk te zijn binnengekomen. Deze vaststelling vindt steun in het administratief dossier. In het dossier is immers een door verzoeker op 30 oktober 2007 ondertekende verklaring opgenomen waarin hij verklaarde op 14 oktober 2007 met de boot vanuit Syrië naar België te zijn afgereisd. De kritiek van verzoeker laat derhalve niet toe vast te stellen dat verweerders standpunt op verkeerde gegevens is gebaseerd of kennelijk onredelijk is. In tegenstelling tot verzoekers bewering in zijn verzoekschrift oordeelt verweerder niet dat het voorgelegde huurcontract “vals” zou zijn doch stelt dat onderhandse huurcontracten met gemak kunnen worden opgesteld, reden waarom verweerder de eigen verklaringen afgelegd door verzoeker laat doorwegen, te meer nu het huurcontract in tegenspraak is met de eigen afgelegde verklaringen. Het komt de Raad niet toe om de bewijswaarde en de pertinentie van voornoemde stukken te beoordelen omdat de feitenappreciatie toekomt aan verweerder (RvS 17 juni 2002, nr. 107.903).

Waar verzoeker aanvoert dat verweerder niet uitlegt waarom hij geen geloof hecht aan de getuigenverklaringen en wel aan zijn eigen afgelegde verklaring, wijst de Raad erop dat de plicht tot uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet “verder” te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing “het waarom” of “uitleg” dient te vermelden. Zoals verzoeker zelf aangeeft, blijkt duidelijk dat hij de motieven van de bestreden beslissing kent zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt. Tevens moet worden geduoid dat de verzoeker door voor te houden dat verweerder de voorgelegde gegevens ernstiger diende te nemen, geen afbreuk doet aan voorgaande vaststelling.

Daarnaast moet worden opgemerkt dat verzoeker geen enkel stuk uitgaande van een officiële instantie of enig ander stuk waaraan enige bewijswaarde zou kunnen toegekend worden, aanbracht ter onderbouwing van zijn standpunt dat hij sinds 2006 in het Rijk zou verbleven hebben.

Verzoeker toont niet aan dat verweerder niet met alle aan hem gekende feiten rekening zou hebben gehouden. Evenmin toont verzoeker aan dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover verweerder beschikt.

Verzoeker betwist voorts niet de andere motieven in de bestreden beslissing, die bovendien steun vinden in het door verweerder neergelegde administratief dossier.

Verzoeker maakt met zijn uiteenzetting dan ook niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid beschikt. Een schending van de materiële motiveringsplicht blijkt derhalve niet.

Het middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig juni tweeduizend en elf door:

mevr. N. MOONEN, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN